

Arrest

nr. 96 109 van 30 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 11 september 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 24 februari 2010 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 15 februari 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. X van 31 mei 2012.

Op 6 juni 2012 werd verzoeker bevolen het grondgebied te verlaten bij afgifte van een bijlage 13^{quinquies}.

Verzoeker diende hiertegen een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in bij de Raad.

Op 31 augustus 2012 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 11 september 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot niet in overwegingname van deze asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten K.S. (...)

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 31.08.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 24.02.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 15.02.2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigeren vluchtelingenstatus en weigeren subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 04.06.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 31.08.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat het CGVS (dd. 15.02.2012, p. 4) stelde dat: "Nu kan worden aangenomen dat u in Litouwen effectieve bescherming geniet ten aanzien van uw land van herkomst, kan u geen belang doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om de Russische Federatie te verlaten opnieuw te laten onderzoeken. 1.1 Er dient immers te worden opgemerkt dat uit uw asielrelaas en documenten niet blijkt dat u niet kan rekenen op toereikende bescherming van de Litouwse autoriteiten.". Overwegende dat betrokkene een brief van L.C. dd. 15.06.2012 voorlegt. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene een brief van de 'Baltic Chechen Society' dd. 16.08.2012 (+ kopie identiteitskaart S.E.) voorlegt. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene de enveloppe dd.26.08.2012, waarmee de kopie van de identiteitskaart opgestuurd werd, voorlegt. Overwegende dat betrokkene de enveloppe dd. 17.08.2012 voorlegt, waarmee de brief van de 'Baltic chechen society' opgestuurd werd, voorlegt. Overwegende dat deze enveloppes enkel bewijzen dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij niet tevreden zou zijn met de manier waarop het CGVS zijn dossier behandeld zou hebben. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij geen van zijn 51 documenten in acht zouden genomen zijn, net zoals de USB-stick met videomateriaal over de moord op zijn zoon. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij tijdens zijn interview niet de mogelijkheid gekregen zou hebben om informatie te geven over P (generaal Majoor PSB) en P. Overwegende dat betrokkene vrij was hiertegen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beroep in te dienen binnen de wettelijk vastgelegde termijn. Overwegende dat de RVV de beslissing van het CGVS bevestigde. Overwegende dat betrokkene een brief gericht aan de president van Litouwen (+ vertaling) dd. 24.12.2011 voorlegt. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft en dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om de beweringen in zijn brief te staven. Overwegende dat betrokkene het antwoord op bovenstaande brief dd. 03.01.2012 (+ vertaling) voorlegt. Overwegende dat dit document geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene een kopie van een document voorlegt met een samenvatting van alle klachten die hij in het verleden indiende in Litouwen. Overwegende dat dit document niet van die aard is dat het de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal bij zijn eerste asielaanvraag kan wijzigen. Overwegende dat betrokkene een kopie van een brief van het Generaal Parket in Litouwen dd. 09.08.2006 voorlegt waarin staat dat zijn gerechtelijk dossier gestopt wordt (waarbij ze betrokkene in het geheim observeerden en zijn briefwisseling en telefonische communicatie controleerden). Overwegende dat een kopie niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, die desalniettemin negatief werd afgesloten door het CGVS en de RW. Overwegende dat betrokkene een internetartikel dd. 18.06.2003 waarin staat dat betrokkene politiek asiel aangevraagd heeft in Litouwen (iets wat niet publiek gemaakt zou mogen worden). Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene een brief van een kennis 'A. K.', die in Noorwegen woont, (zonder afgiftedatum) (+ engelse vertaling + kopie paspoort kennis) voorlegt. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat dient opgemerkt te worden dat het document geen afgiftedatum vermeldt en als zodanig geen duidelijkheid bestaat over de afgifte van het document. Overwegende dat betrokkene een enveloppe (zonder datumstempel) voorlegt

waarmee bovenstaande brief verstuurd zou zijn. Overwegende dat deze enveloppe enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene een kopie van een email van een kennis 'K. 24.07.2012 (+ engelse vertaling + kopie paspoort) voorlegt ter bevestiging van de Litouwse overheid een bezoek zou hebben uitgevoerd naar betrokkenen, en dat alle Tsjetsjenen ondervraagd zouden geweest zijn over betrokkenen. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48,4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

2. Rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verweerder noch op de vraag van verzoeker om de kosten van het geding ten laste te leggen van de tegenpartij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de schending van de rechten van de verdediging. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"De verwerende partij motiveert zijn beslissing stellende dat alle door verzoeker voorgelegde aanvullende stukken niet (voldoende) aantonen dat hij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de autoriteiten in Litouwen, waar hij erkend werd als politiek vluchteling .

Het principe waarop het Vluchtelingenverdrag steunt is het bieden van bescherming aan personen die de bescherming van hun nationale overheid niet meer kunnen of willen inroepen en daarom buiten hun land van herkomst verwijderd blijven.

Er zal dan ook vervolging bestaan telkens de feiten die gepleegd werden door particulieren geduld worden of wanneer de overheid er niet in slaagt een effectieve bescherming te bieden (VAN HEULE, D., Vluchtelingen, Mys & Breesch, Gent, nr. 88).

Een binnenlands vluchtalternatief veronderstelt dat verzoekers daadwerkelijk beroep hadden kunnen doen op alternatieve bescherming en dat deze bescherming ook betekenisvol zou zijn (VAN HEULE, D., o.e., nr. 115).

Als in de ogen van de kandidaat-vluchteling binnen het land van herkomst op geen enkele plaats waarborgen geboden kunnen worden tegen de mogelijke vervolging, kan dit volstaan om tot erkenning te besluiten.

In casu is van het allergrootste belang dat verzoeker reeds in Litouwen erkend werd als politiek vluchteling, en dienvolgens reeds werd vastgesteld dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden als politiek vluchteling.

In Litouwen werd verzoeker zijn leven eveneens bedreigd en verzoeker heeft hiervan een aantal stukken voorgelegd.

In het kader van zijn huidige aanvraag legde hij aanvullende stukken dienaangaande neer.

Thans werden deze nog aangevuld.

Zodoende legt verzoeker thans volgende aanvullende stukken (telkens met vertaling) neer:

*eigen verklaring met argumentatie waarom interview op 11.09.2012 niet goed is verlopen
verklaring van de vertegenwoordiger van de Tjetjeense republiek in Noorwegen, Ph. D. A. K. mbt toestand van verzoeker in Litouwen
samenvatting internetartikel mbt toestand verzoeker in Litouwen
medisch attest inzake schietincident in 2006 in Litouwen
akte in verdenkingstelling verzoeker in Litouwen
verklaring van de algemene directeur van Caritas Litouwen mbt toestand verzoeker in Litouwen
verklaring van A. K. inzake toestand verzoeker in Litouwen enz.*

Dat uit al deze documenten blijkt dat er wel degelijk een zeer gevaarlijke toestand aan de orde was voor verzoeker in Litouwen, hetwelk immers tot op heden onder een zeer sterke russische invloed valt en waarbij de overheden onmogelijk de nodige bescherming konden bieden aan verzoeker.

Dat al deze stukken nooit in overweging werden genomen in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoeker en dus nieuwe stukken betreffen.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing is gesteund op voldoende draagkrachtige motieven. Dit is in casu niet gebeurd.

*Het onderscheid tussen de motiveringsplicht die wordt opgelegd door de Wet van 29 juli 1991 enerzijds, de juridictionele motiveringsplicht van art. 149 GW anderzijds, ook toepasbaar op administratieve jurisdicties, minstens als algemeen motiveringsbeginsel toepasbaar op administratieve jurisdicties, wordt op pertinente wijze uiteengezet door M. UYTENDAELE, *Regards sur un système institutionnel paradoxal*, Brussel, Bruylant, 1997, nr. 463;*

*De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Administratieve jurisdicties moeten de in de debatten naar voorgebrachte argumentatie ontmoeten. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, *De motiveringsplicht van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.*

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegte van recht dat dit niet gebeurd is in casu, minstens zijn de motieven in strijd met de heersende rechtsleer en rechtspraak ter-zake.

Bovendien houdt de argumentatie van verwerende partij in gene mate rekening met de actuele situatie in Litouwen en in het bijzonder met de specifieke situatie van verzoeker en zijn gezin in Litouwen, waarbij zij dagdagelijks dienden te vrezen voor hun leven, getuige daarvan een schietincident alsook een poging tot ontvoering, edm.”

3.2. Het middel faalt naar recht voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 149 van de Grondwet. Artikel 149 van de Grondwet heeft immers betrekking op de juridictionele motiveringsplicht, terwijl *in casu* een administratieve rechtshandeling het voorwerp van het beroep uitmaakt. Artikel 149 van de Grondwet kan bijgevolg in deze context niet dienstig worden ingeroepen.

3.3. Waar de verzoeker een schending opwerpt van de rechten van verdediging, merkt de Raad op dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (cf. RvS, NTB, nr. 6482 van 28 januari 2011). Verzoeker kan zich niet dienstig op dit beginsel beroepen.

3.4. In zoverre verzoeker daarnaast met zijn verwijzing naar *“het motiveringsbeginsel”* de bedoeling zou hebben een schending van de formele motiveringsplicht aan te voeren, kan het volstaan op te merken dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoeker in staat stelt om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.5. Wat betreft een schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden benadrukt dat de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr.154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

3.6. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris/minister beperkt zich in het raam van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.7. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de actuele situatie in Litouwen en de specifieke situatie van verzoeker en zijn gezin, maar laat na dit verder te concretiseren. Alleszins komt het niet aan de gemachtigde toe om in het kader van een herhaalde asielaanvraag en artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet op actieve wijze ten behoeve van verzoeker elementen en feiten te verzamelen. Voorts voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze artikelen bepalen in welke omstandigheden een vreemdeling als vluchteling wordt erkend of in welke omstandigheden aan een vreemdeling de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend. Gelet op het gestelde in punt 3.6. en aangezien in de bestreden beslissing geen standpunt ingenomen wordt over de behoefte aan internationale bescherming van verzoeker, doch slechts wordt vastgesteld dat hij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht in het kader van zijn tweede asielaanvraag, kan de schending van deze bepalingen in dit kader niet dienstig worden aangevoerd.

3.8. Wat betreft de aanvullende stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, merkt de Raad op dat hij, in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan geen rekening houden met de documenten die slechts naderhand in het verzoekschrift worden neergelegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient de regelmatigheid van een bestuurshandeling te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982). De Raad kan aldus niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing besluiten op basis van stukken waarover de verwerende partij niet beschikte op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing en die verzoeker had kunnen voorleggen, minstens blijft hij in gebreke aan te tonen waarom hij de aanvullende stukken die hij bij zijn verzoekschrift voegt, niet had kunnen voorleggen bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag. Het staat verzoeker evenwel vrij om op basis van de nieuwe stukken, een volgende asielaanvraag in te dienen.

3.9. Verzoeker stelt dat de stukken die hij heeft voorgelegd n.a.v. zijn tweede asielaanvraag, stukken betreffen die in het kader van de eerste asielaanvraag niet werden voorgelegd en derhalve nieuwe stukken betreffen. De Raad merkt op dat het begrip "nieuw gegeven" niet omvat dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Documenten die een verzoeker in het kader van een herhaalde asielaanvraag aanbrengt, kunnen weliswaar "nieuw" zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de gemachtigde van de staatssecretaris, maar verzoeker dient aan te tonen dat ze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Immers, het loutere feit dat

een verzoeker gegevens niet kon aanbrengen noch vermelden in zijn vorige asielprocedure is onvoldoende om aan te nemen dat het een nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 oktober 2009, nr. 196.606). Aldus dient de voorgelegde stukken eveneens een "ernstige aanwijzing" in te houden. De gemachtigde van de staatssecretaris kan bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens nagaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8200).

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker zijn theoretisch betoog over het Vluchtelingenverdrag, het begrip 'vervolgung', het begrip 'binnenlands vluchtalternatief' en de materiële motiveringsplicht alsook zijn summiere en gratuite kritiek op de bestreden beslissing niet betreft op de concrete motieven van de bestreden beslissing, waardoor zijn kritiek onmogelijk aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

3.10 Samenvattend kan worden besloten dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat de verwerende partij op een kennelijke onredelijke wijze, met miskenning van de gegevens van het dossier of van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat *"betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980."* en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging wordt genomen.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

3.11. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Schending van een hogere rechtsnorm nl. artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip Vluchteling.

De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

-zich buiten het land van herkomst bevinden

-een gegronde vrees voor vervolging hebben

-"omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging"

-de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.

Deze elementen toegepast op verzoekers:

1. zich buiten het land van herkomst bevinden.

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij een aanvraag tot asiel hebben ingediend in de loop van de maand februari 2010.

2. een gegronde vrees voor vervolging hebben.

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds heeft plaatsgevonden (cfr. VAN HEULE, D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, 21-22).

-subjectief element

"Vrees" duidt op een bewustzijn van het risico van vervolging in geval van terugkeer. Het element vrees mag niet uit de context van de definitie worden gehaald. De kandidaat-vluchteling moet immers nog aantonen dat de vrees voor vervolging gegrond is of m.a.w. dat (het risico van) de vervolging in het licht van de actueel bestaande toestand in het land van herkomst aannemelijk is." (VAN HEULE, D., o.e., 42).

Het is een feit dat verzoeker ook in Litouwen verschillende malen lastig is gevallen door Kadirovsti of minstens dan toch personen die hem wilden ontvoeren/vermoorden.

-objectief element

Zoals blijkt uit alle berichten over Tjetjenië in de internationale pers is de situatie in Rusland thans zo dat de Russische overheid onmogelijk de nodige bescherming kan/wil bieden aan personen uit Tjetjenië, en

bij uitbreiding de hele Kaukasusregio, wel integendeel zelf agressor is, reden waarom verzoeker werd erkend als politiek vluchteling in Litouwen.

Bovendien blijkt uit de voorgelegde stukken ten genoegen van recht dat verzoeker ook in Litouwen groot gevaar liep.

3. "omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Verzoeker werd erkend in Litouwen als politiek vluchteling, zodat er niet ernstig kan betwist worden dat hier sprake is van een vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

4. de bescherming van het land van herkomst niet willen of kunnen inroepen.

"Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen." (VAN HEULE, o.e., nr. 106).

In de Belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning:

"Que, pour qu'une persecution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l'application de la convention de Genève il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu'elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d'offrir « une protection efficace ». (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74).

De autoriteiten in Litouwen, alle beweringen ten spijt van verwerende partij, bleek niet bereid/in staat om verzoeker te beschermen.

Dat zij hiertoe niet bereid zijn/niet in staat zijn blijkt uit de verschillende documenten die verzoeker heeft voorgelegd in het kader van zijn tweede asielaanvraag.

Aangezien verzoeker in Litouwen al beschoten werd en ook aangevallen is het duidelijk dat zelfs sprake was van een levensbedreigende situatie waarbij een terugzending van verzoeker naar Litouwen een schending zou zijn van artt. 3, 6 en 8 E.V.R.M. aangezien de nationale overheden niet in staat zijn om verzoekers te beschermen.

Dat verzoeker thans een aantal aanvullende stukken voorlegt waaruit duidelijk blijkt dat hij ook in Litouwen voor zijn leven te vrezen heeft en had, en waarbij er tal van incidenten worden aangehaald waaruit blijkt dat verzoeker onvoldoende op de autoriteiten van Litouwen kan rekenen voor bescherming.

Dat in persartikelen in Litouwen vermeld werd dat verzoeker, als voormalig vice- minister asiel had aangevraagd, waardoor het voor hem onmogelijk werd om nog low profile aldaar te verblijven, doch integendeel elkeen wist dat verzoeker daar verbleef met alle gevolgen van dien.

Dat er verschillende pogingen waren om verzoeker ten onrechte te laten veroordelen zo o.m. voor mensensmokkel of zelfs drugtrafiek en slechts met de meeste moeite een veroordeling kon vermeden worden.

Dat er reeds pogingen waren om verzoeker te ontvoeren en terug mee te brengen naar Rusland, poging die slechts met veel moeite verijdeld kon worden door een buurman.

In 2009 werd de zoon van verzoeker vermoord en hierover werd een video gemaakt die dan verspreid werd.

De oudste zoon van verzoeker is opgepakt geworden, kon uiteindelijk vrijgekocht worden en is uiteindelijk gevlucht naar Zweden waar hem politiek asiel werd verleend.

Het is duidelijk dat er verschillende pogingen waren om verzoeker en zijn familie te raken en zelfs om verzoeker uit Litouwen te ontvoeren naar het dichtbijgelegen Kalingrad, deel van Rusland.

Verzoeker kon er onmogelijk nog een normaal leven leiden zonder gevaar voor zijn eigen leven of dit van zijn gezin.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekers wel degelijk vallen onder de voorwaarden van art. 1 Vluchtelingenverdrag. De verwerende partij heeft dit verdrag in haar beslissingen geschonden.

Dat verzoeker alle de gevoegde stukken aanvullend heeft voorgelegd en er door de interviewer zelfs niet eens een kopie werd genomen doch deze ter plaatse werden afgedaan als zijnde niet van tel, niet van belang."

3.12. Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals het werd opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft geen uitstaans met de bestreden beslissing die werd genomen op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betoog hieromtrent en zijn overtuiging dat hij wel duidelijk onder de voorwaarden van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag valt, kan de motivering van de bestreden beslissing niet onderuit halen. Bovendien gaat dit betoog voorbij aan de finaliteit van een procedure in het licht van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris in dit verband. Verzoeker kan de schending van artikel 1 van het

Vluchtelingenverdrag niet dienstig inroepen. De Raad verwijst voor zover als nodig naar zijn bespreking van het eerste middel.

Tenslotte benadrukt de Raad nogmaals dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MAES